

ad Gangen at være ene med sig selv, allermindst om Natten og i Mørke.

„Jeg vil ikke mere have den Morfin. Det Djævelskab gør mig forstyrret i Hovedet.“

Han lagde sig træt tilbage i Puderne og lukkede Øjnene, mens han beholdt Venindens Haand. Saaledes blev han liggende nogen Tid uden at tale.

Saa lidt han taalte at tænke paa Livets Afslutning, og saa inderlig Tanken om Opløsning og Tilintetgørelse var ham forhadet, frygtede han dog ikke Døden og kunde i sine kraftsløse Øjeblikke undertiden selv ønske sig Naadestødet. Han ræddedes kun for at skulle hentes langsomt og blive det afmægtige Vidne til Forræderiets Sejrsgang gennem Landet, at skulle høre det utaknemlige Folk, for hvis Velfærds Skyld han havde ofret sin egen Lykke, smæde hans Værk uden Modsigelse.

„Det er dumt at blive gammel,“ sagde han. „Ingen skulde frivilligt opleve sin Alderdom. Det burde være en Straf, som Staten idømte Forbrydere. Livet er en ubarmhjertig Arbejdsherre. Naar vi er bleven graa i dets Tjeneste, sættes vi paa Porten med et Spark. Og saa ondsksfuldt har den gode Gud indrettet det for os, at vi gerne faar alt det tungeste og bitreste opsparet til vore sidste Dage. Hvor er det f. Eks. raffineret udtænkt, at jo mere vi ældes, desto fjernere bliver vore Erindringer. Vi glemmer, hvad der skete igaar eller iforgaars, men lever i alt det længst forsvundne, der ikke mere forstaaes af nogen og gør os latterlige. Saadan lønner Livet sine trofaste!“